

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **K. O.**, zast. JUDr. Renatou Kusou, advokátkou, se sídlem AK Harantova 28, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2007, č. j. OAM-1-566/VL-10-05-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě dne 18. 12. 2008, č.j. 60 Az 83/2007 – 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupkyni stěžovatelky JUDr. Renatě Kusé, advokátce, se sídlem AK Ostrava – Moravská Ostrava, Harantova 28, **se určuje** odměna částkou 4800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 8. 1. 2009 se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2007, č. j. OAM-1-566/VL-10-05-2007. Uvedeným rozhodnutím žalovaného byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti a jejím doplnění, podaném s odvoláním na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se stěžovatelka dovolává toho, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení a dopustil se vady řízení. Současně namítá přijatelnost své kasační stížnosti. Přesah vlastních zájmů spatřuje v „otázce soukromých osob jako možných původců pronásledování ve významu § 2 odst. 8 zákona o azylu, či jako možných původců hrozby vážné újmy ve významu § 14a zákona o azylu“, a dále v „otázce povinnosti správního orgánu v řízení o mezinárodní ochraně provést úkony směřující ke zjištění schopnosti a ochoty mongolských státních orgánů zajistit ochranu před pronásledováním soukromých osob“. Pokud jde o vlastní důvody podání kasační stížnosti, stěžovatelka má jmenovitě za to, že paušálním odmítnutím její žádosti o azyl byl liberován nezákonný postup žalovaného a interpretace podmínek pro použití § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu s následným vyloučením povinnosti žalovaného

zkoumat podmínky pro použití § 12 či § 14a zákona o azylu, přičemž důvody uváděné žalobkyní od počátku řízení je možné zahrnout pod § 14 zákona o azylu jako důvody zvláštního zřetele hodné. Stěžovatelka při odchodu ze země původu řešila, zda volit zdlouhavý postup stěžování si u policejních orgánů na státními orgány přehlížené skutečnosti a praktiky, nebo odejít, a pakliže odešla, musela se nacházet ve své vlasti v dost vyhoceném stavu, když odešla ve vysokém stupni těhotenství. V každém případě je situace stěžovatelky hodná zvláštního zřetele a nelze-li aplikovat § 12, pak zcela určitě lze aplikovat § 14, zákona o azylu a azyl udělit z humanitárních důvodů. Závěrem navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatelka současně požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 17. 3. 2009, č. j. 60 Az 83/2007 - 47, stěžovatelce ustanovil pro řízení o kasační stížnosti zástupkyni JUDr. Renatu Kusou, advokátku, se sídlem AK Ostrava – Moravská Ostrava, Harantova 28.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis, zejména na vlastní žádost stěžovatelky a na výpovědi, které během správního řízení učinila, a na vydané rozhodnutí. Přes stěžovatelkou tvrzenou přijatelnost kasační stížnosti se žalovaný správní orgán nedomnívá, že o přijatelnou kasační stížnost jde. Názor stěžovatelky o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalovaný správní orgán nesdílí. U stěžovatelkou uváděných obav z výhrůžek soukromých osob nebylo zjištěno, že státní orgány Mongolska se na nich podílely, tolerovaly je, či nebyly schopny žalobkyni poskytnout přiměřenou ochranu. Závěrem žalovaný správní orgán navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, popř. zamítl pro nedůvodnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval především otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovatelce již jednou poskytnuta individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatelů, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatelů.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu

učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotně-právní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřijatelnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřijatelnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatelky je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné připomenout, že stěžovatelka, jak bylo již výše poznamenáno, jako důvody přijatelnosti kasační stížnosti uvedla „otázku soukromých osob jako možných původců pronásledování ve významu § 2 odst. 8 zákona o azylu, či jako možných původců hrozby vážné újmy ve významu § 14a zákona o azylu“, a dále „otázku povinnosti správního orgánu v řízení o mezinárodní ochraně provést úkony směřující ke zjištění schopnosti a ochoty mongolských státních orgánů zajistit ochranu před pronásledováním soukromých osob“.

Ze žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 7. 2007 soud zjistil, že stěžovatelka do České republiky přicestovala dne 19. 7. 2007, v České republice by chtěla žít a pracovat. V České republice již byla zaměstnaná v roce 1981. Přicestovala společně s dcerou narozenou v roce 1987 a se synem narozeným v roce 1989, kteří žádali o udělení azylu samostatně. Stěžovatelka byla v době příjezdu do České republiky v devátém měsíci těhotenství. Jako důvod opuštění vlasti uvedla, že její manžel pracoval v soukromé firmě, kterou vlastnili Číňané. Vykonávala se tam nezákonná výrobní činnost. Kdykoliv přišla do firmy kontrola z úřadu, majitel je podplatil. Manžel stěžovatelky to věděl, nic však nikomu nehlásil. V březnu byla firma zavřena a majitelé podezírali manžela stěžovatelky, že za to může on, a manželovi vyhrožovali, že ublíží

jeho rodině. Na radu manžela odcestovala se dvěma dětmi do České republiky, třetí dítě zůstalo s manželem v Mongolsku. V protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky stěžovatelka dále uvedla, že o pomoc na státní orgány se neobrátila, jen místní policií nahlásila, že jim někdo vyhrožuje telefonem. Oni chtěli vědět kdo přesně, to stěžovatelka nevěděla. Potom využila pomoci od bratra své kamarádky, který byl policista, ale v továrně nic nepořídili, byla uzavřena. O přestěhování do jiného místa v rámci Mongolska neuvažovali. Syn, který s ní přicestoval je nemocný, v České republice by se mohl léčit, aby se uzdravil. V Mongolsku nebylo pro jejich rodinu bezpečně, na cestu do České republiky neměla celá rodina dostatek finančních prostředků, cestu hradili z úspor dcery. Peníze, které v Mongolsku měli, jim stačily pouze na jídlo pro rodinu. Odjezdem chtěla dosáhnout toho, aby se mohl vyléčit její syn a ona aby mohla žít v klidu. Česká republika je pro ni cílovým státem. V případě návratu se obává o svoji rodinu a o sebe, neměli by kde bydlet, pokud by chtěli jít k matce, ta by je již ani nepřijala.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak vyplývá z napadeného rozsudku, krajský soud se podrobně a argumentačně přesvědčivě vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatelky, se závěry krajského soudu se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a také na ně v podrobnostech odkazuje. Námitky stěžovatelky uváděné v kasační stížnosti, počínaje namítanými důvody přijatelnosti kasační stížnosti, včetně vlastních stížnostních námitek, Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak také s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi dostatečně vypořádaly. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, že během správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatelka neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Rovněž nebylo zjištěno, že by stěžovatelce měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu, když se stěžovatelka dovolávala nebezpečí, resp. pocitu nebezpečí, z vyhrůžných anonymních telefonátů, přičitatelných majitelům bývalé továrny, kde byl její manžel dříve zaměstnán. Obdobně je Nejvyšší správní soud toho názoru, že žalovaný správní orgán ani krajský soud nepochybily, pokud šlo o posouzení možnosti udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud připomíná, že podstata námitek stěžovatelky se váže k nesprávnému právnímu posouzení možnosti zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, a ve spojení s tím i neaplikovatelnosti § 12, 14a a § 14 zákona o azylu.

Správní orgán na případ stěžovatelky použil tzv. zkrácené řízení o azylovém právu, uplatněné na základě zjevně nedůvodného návrhu na zahájení řízení. Žádost stěžovatelky o udělení azylu shledal nedůvodnou, protože žadatelka neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12, ani nebylo zjištěno, že by jí v případě návratu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tyto skutečnosti žalovaný správní orgán i krajský soud náležitě vyhodnotily a odůvodnily. Stěžovatelka v průběhu správního řízení uváděla, že se ve vlasti obávala jednání soukromých osob, které jim (jí a jejímu manželovi) telefonicky vyhrožovaly, aniž by však ve spojení s těmito obavami uvedla nějaké skutečnosti, které by bylo možno podřadit azylově relevantním důvodům podle citovaných ustanovení zákona o azylu. Přitom stěžovatelka nekonstatovala, a ani jinak nebylo zjištěno, že se na těchto výhrůžkách podílely státní orgány Mongolska, nebo je tolerovaly, či nebyly schopny stěžovatelce poskytnout přiměřenou ochranu. Mimo to stěžovatelka dále poukazovala na ekonomické obtíže v zemi původu a svoji vůli žít v klidu v České republice.

Pochybení stran možnosti udělení tzv. humanitárního azylu, resp. mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu, se stěžovatelka v žalobě výslovně nedovolávala. Co se týká uváděné

snahy o léčení nemocného syna (narozen 1989), který přicestoval společně se stěžovatelkou, jeho zdravotní stav byl posuzován v rámci samostatného řízení o udělení mezinárodní ochrany. V žalobě stěžovatelka také uvedla, že se jí dne 27. 7. 2007 narodil na území České republiky další syn, T. P. I ve vztahu k němu bylo následně vedeno samostatné řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Námítkami uplatněnými v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud převážně opakovaně již zabýval a vypořádal se s nimi jako nedůvodnými již ve svých dřívějších rozhodnutích.

Z dosavadní relevantní judikatury odkazuje Nejvyšší správní soud např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, www.nssoud.cz, z něhož plyne, že *kasační stížnost, v níž stěžovatel uvádí potíže se soukromými osobami v zemi původu je, co do tohoto důvodu, podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zjevně bezdůvodná a to tím spíše...., že důvodem žádosti nebyly problémy stěžovatele se státními orgány v zemi původu, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice*, dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68, www.nssoud.cz, kde se uvádí: *Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu*, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, 4 Azs 23/2003, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že *ekonomické důvody nelze podřadit pod důvody vymezené zákonem o azylu*. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na judikaturu týkající se snahy legalizovat pobyt v České republice prostřednictvím žádosti o azyl (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, dále rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, a konečně rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, přístupné na www.nssoud.cz), v jejichž smyslu samotná snaha po legalizaci pobytu stěžovatelů neodůvodňuje splnění zákonných podmínek pro udělení azylu, resp. mezinárodní ochrany.

Pokud jde o aplikaci § 14 zákona o azylu, k tomu je třeba uvést, že rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu ve svých důsledcích znamená, že neprobíhal proces dokazování o tom, zda byly splněny podmínky stanovené v § 12 zákona o azylu. Jestliže se správní orgán nezabýval meritorně posouzením toho, zda byla či nebyla naplněna skutková podstata ustanovení § 12 zákona o azylu, pak se nemusel zabývat ani splněním podmínek § 14 zákona o azylu. V posuzované věci napadené rozhodnutí správního orgánu také výrok rozhodnutí ohledně udělení azylu podle § 14 zákona o azylu neobsahuje. Ostatně i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71) plyne, že *„Zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné [§ 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu], znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože neexistence těchto důvodů je podmínkou rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) i podle § 13 zákona (sloučení rodiny), nemůže správní orgán tímto rozhodnutím vyslovit, že se azyl podle § 13 nebo podle § 14 neuděluje.“* Proto Nejvyšší správní soud nemohl námítkou stěžovatelky, že se jejím případem měly žalovaný správní orgán i krajský soud zabývat – co do možnosti aplikace § 14 zákona o azylu nikterak přisvědčit.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že i kdyby přicházelo v úvahu posouzení splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu, ve smyslu platné právní úpravy platí, že udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž však tuto volnou úvahu, tedy zda v daném případě byl důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může správní soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení (§ 78 odst. 1 s.r.s.), resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Tomu ostatně dlouhodoběji koresponduje i konstantní soudní judikatura. Podle dřívější judikatury se *rozhodování o tom, zda bude udělen azyl podle § 14 zákona o azylu, děje ve volné úvaze správního orgánu*; podle této judikatury *se ani nejedná o „právo“; na němž by mohl být někdo zkrácen* – viz např. na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 771/2000,

či usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02. Rovněž tak ze stávající konstantní judikatury vyplývá, že správní soudy mohou přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů vydané v návaznosti na ustanovení § 14 zákona o azylu pouze omezeně, a to z hlediska mezi správního uvážení, popř. z hlediska jeho případného zneužití. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, kde bylo uvedeno: *Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).* Popř. lze poukázat na rozsudek ze dne 21. 12. 2004, č.j. 4 Azs 343/2004, www.nssoud.cz, či na rozsudek ze dne 22. 9. 2006, č. j. 4 Azs 2/2006, www.nssoud.cz, ze kterých vyplývá, že *úkolem správního soudu, ač v takzvané plné jurisdikci, je pouhý přezkum zákonnosti, a to s ohledem na meze správního uvážení, resp. jeho zneužití, jeho úkolem však není suplování správního orgánu při správním uvážení, které je vyhrazeno toliko správnímu orgánu. Nejvyšší správní soud tak nemohl přisvědčit námitkám vztahujícím se k udělení tzv. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.* Nejvyššímu správnímu soudu tak nepřísluší posuzovat, zda v souzené věci došlo k naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele, nýbrž přísluší mu pouze zhodnotit, zda krajský soud napadané rozhodnutí žalovaného řádně přezkoumal.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byla pro toto řízení před soudem ustanovena soudem zástupkyně – advokátka JUDr. Renata Kusá, se sídlem AK Ostrava – Moravská Ostrava, Harantova 28. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu zástupkyně částkou 4200 Kč za dva úkony právní služby po 2100 Kč, a sice za první poradu s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a za doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 4. 2009 [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna zástupkyně činí 4800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu